

จากความเครียดถึงความสุข

ทุกวันนี้ แต่ละคนที่อยู่ในสังคมก็ได้ยินคำว่า "คนเครียด
มากขึ้น!" บางคนก็เผชิญอยู่กับความเครียดในขณะนี้ไม่ว่าเป็นผล
กระทบสืบเนื่องมาจากสาเหตุใด คนในที่สุดอาจถึงขั้น "ฆ่าตัวตาย"

หากเป็นบุคคลผู้มีนิสัยเห็นแก่ตัวมากสักหน่อย ก็มักจะ
แสร้งให้ลดความเครียดมักมีแนวโน้มมองออกจากตัวตัวเองไป
กฏให้เห็นอย่างชัดเจน โดยสะท้อนพฤติกรรมทวนกระแส ออก
มาว่า "ก็แค่รี กงทำไมได้ประ สัพด้วยตนเอง บ่ยอมพูดได้
ลองมาพบเจอกับตนเอง ก็คงจะพูดไม่ออก"

ตรงกลางเรานั้น ก็อาจจะดีเป็นสิ่งที่ซ่อนด้วยเหตุและผล
ในระดับหนึ่ง แต่ที่มองถึงมาจากกรงหรือ "รัตนเรือง" บ่ยอม
ไม่แสดงออกในลักษณะ "โต้ตอบ" หากแต่เอาใจทสดังกล่าว
มาที่ตนเองต้นหากความจริงให้ถึงที่สุด ซึ่งอาจจะถือว่า คือการ
ของชีวิตตนโดยแท้

สักคนที่เรากำลังความจริงแล้ว หากแต่เหตุผลดังกล่าวมา
นี้และผู้อื่นเพราะรู้หนัก แม้อาจต้องพบกับกระแสโต้ตอบ
ยอมเข้าใจได้ว่า เป็นเพราะบุคคลผู้นั้นยังตกอยู่ในความ
เครียดหนัก ถึงสะท้อนพฤติกรรมออกมาในลักษณะ ดังกล่าว
ทำให้ตนไม่รู้สึกรู้สาคือสำ หากแต่ยังมีใจทสเริ่มรับรู้ความจริง
เรื่องคน ดังซึ่งบ่งชี้หนักว่าแท้

เพราะความเครียดมีเหตุสืบเนื่องมาจากความเห็นแก่ตัว
จึงดีเป็นธรรม ชาติรองมนุษย์ผู้ทุกคน แต่ท่ามกลางนั้น
ทั้งความหลากหลายของคนที่มีอยู่ร่วมกัน แต่ละคนยอม

มีมากมายน้อยต่างกันเป็นธรรมดา. แต่ก็มีคนมีสติธรรมชาติอัน
ประกอบด้วยจากเหตุและผลช่วยสาบถึงซึ่งกันและกันอยู่แล้ว

เพียงแต่ว่าบุคคลใดสนใจ ช่วยในต้นต้นพมความจริง
ได้ก่อน. บ่อมถือว่า มีโอกาสในกรรมหรืออยู่ในเหนือกว่าผู้อื่น
แต่กรรมที่โอกาสซึ่งตนเองอยู่เหนือกว่า. ห่วงหวั่นที่มีสติอย่างจริงใจ
จากนั้นจึงหันตัวตั้งกล่าว. นอกจากจะไม่ส่งผลที่ตายอยู่
อันแล้ว ยังมีธรรมชาติที่มุ่งสร้างสรรคอกด้วย สิ่งควร
ถือว่า คือบุคคลซึ่งมีเหตุมีผลอธิบายอยู่ในตัวเอง
อย่างชัดแจ้งที่สุดแล้ว

ดังนั้น ท่ามกลางบรรดาผลของกรรมทั้งชั่วดีประจักษ์
กัน ซึ่งแต่ละคนพึงต้องสัมผัสกับความจริงจากผู้อื่น. ไม่
ว่าละอายใจจะรู้สักว่า ผู้หนึ่งดีมีทรัพย์หรือแม่สิ่งหนึ่งถูกใจ
สิ่งนี้ไม่เป็นที่ยอมรับ หากไม่สัมผัสกับผู้อื่นทั้งงาน ช่วยใน
ต้นต้นโอกาสสัมผัสกับคนหลากหลายด้วยลักษณะกว้างขวาง
มากขึ้น. และมีความมั่นคงยิ่งขึ้นเป็นลำดับ

ในที่สุด เมื่อหนทางไม่พินิจถกถึงซึ่งซึ่งผ่านพ้นมาแล้ว
บ่อมมองเห็นความจริงได้ว่า สิ่งที่ดีแต่เคยคิดว่าดีนั้นร้ายก็คือ
ชั่วชีวิตอันล้าหลัง. กล่าวคือ สิ่งที่ดีกว่าที่หากไม่ยอมให้
มันครอบงำจิตใจ บ่อมทำให้รู้ความจริง. สอนสิ่งซึ่งคิดว่าร้าย
แต่จริงแล้วบ่อมสอนให้ตนรู้ความจริงลึกซึ้งยิ่งขึ้น. ดังนั้นความ
ดี ความเลวร้ายจึงไม่มีในโลก. คงเหลือแต่ภาวะว่างเปล่าซึ่งแต่ละ
คนมีโอกาสพบได้เท่าเทียมกันหมด

ดังนั้น ผมขออนุญาตสำราญความจริงว่า. ตามใจสัมผัส
อันล้าลึกด้วยคุณธรรมซึ่งท่ามาเรียนได้. ณ ที่นี้ จากกรรมงานเริ่มขึ้น

"กลัวไม่" อีกระยะเวลาอันยาวนานสำหรับชีวิตบุคคลหนึ่ง โดยที่ม
ความเป็นตัวของตัวเอง ร่วมกับความจริงใจซึ่งมีต่อเพื่อนมนุษย์
อย่างปราศจากการเลื้อยที่รักมักที่ชัง , กับอีกด้านหนึ่งมีความรัก
ที่จะปฏิบัติอย่างจริงจัง มุ่งสัจธรรมซึ่งอาจกล่าวได้ว่า "เดิน ทอ กระ
แซ" อย่างมั่นคงมาโดยตลอด และกำลังที่ตนได้รับย่อมผล
กลับมาก็ค้นหาความจริงนี้ถึงที่สุด เห็นความสำคัญที่ "คน"

แม้ว่าช่วงถัดมา อาจทำให้ ล้าบตาจากหลายคนที่รู้สึกว่า ตน
เปลี่ยนไปสู้เรื่องอื่น แต่ถ้ามองจากปรากฏการณ์ที่ลดทอน: ยึดติด
คงไปถึงระดับหนึ่งได้ บ่อพบความจริงว่า แท้จริงแล้วยังคงใช้
สิ่งที่ตนเริ่มต้นไว้แต่แรก เป็นพื้นฐานมาโดยตลอด จึงรู้สึกว่า
ห่อจะเป็นผลดีแก่ด้านซึ่งทำมาแล้วมากขึ้น ไม่ว่าเรื่องใดก็ตาม

ทั้งนี้และทั้งนั้น เนื่องจากการปฏิบัติตนบนพื้นฐานอันเป็น
ธรรมชาติ บ่อไม่ทำในสิ่งซึ่งมีอยู่แล้ว จึงต้องสละเสียไป หากกลับ
คอยให้เจริญงอกงามยิ่งขึ้น จึงมีสิ่งอันช่วยในสิ่งที่มันคงอยู่ได้ตาม
เหตุและผล ซึ่งห่อ: ถือว่า ช่วยเสริมสร้างภูมิคุ้มกันผลัดกระเทย
จากอิทธิพลของสิ่งต่าง ๆ อย่างสำคัญด้วย

ตาสาระ: ซึ่งกล่าวไว้ในห้องนถิ่ง แม้เริ่มจากเรื่องกลัวข
ไม่ ห่อ: ช่วยให้เห็นความจริงว่า มนุษย์รักษาความหลากหลาย
อันดีคือเป็นสังคมรอบรับ การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ทุก
รูปทุกนาม ไม่ว่าใจรักและสนใจเริ่มต้นชีวิตและงานอะไรก็
ตาม หากเกิดจากรากฐานตนเองอย่างอิสระ และม่งมัน
มีภูมิคุ้มกันด้วยสันติอันแน่นหนา โดยที่ สามารถรักษาอิสระภาพไว้
ได้อย่างมั่นคง และมีความจริงใจต่อเพื่อนมนุษย์อย่างปราศ
จากการเลื้อยที่รักมักที่ชังแล้ว ห่อ: มิ่งเกิดความเชื่อมั่นองค
แก่ชีวิตตนเอง ในมันใจได้เสมอ

ดังนั้น ใครจะคิดว่าผมเป็นนักกอล์ฟไหม แม้ตอนหลังเห็นว่า
เป็นนักปรัชญาหรืออะไรต่อมิอะไรอีก ตอนบ่มบ่มองเห็นว่าผม
เรื่องของคนอื่นที่มีสิทธิ์มองเห็นเป็นอย่างไรก็ได้ แต่กลับ
ช่วยให้ท่านมีโอกาสเรียนรู้ความจริงลึกซึ้งยิ่งขึ้น

คนกว่าจะถึงที่สำเร็จของชีวิตตนเองจึงเห็นเพียงคน
คนหนึ่งเท่านั้น แล้วทุกสิ่งย่อมสัมพันธ์ต่อกันอย่าง
เป็นธรรมชาติ ถึงแม้ว่าสิ่งหลายอย่างจะมีต้นตอและผลจาก
การคิดการกระทำของท่านอันอาจหลงเหลือต่อมาก่อเรื่องหนึ่งย่อม
ก่อเป็นเรื่องราวของคนอื่น ไม่ว่าใครจะหันไปทำอะไร ใครเข้าใจ
ได้แล้วเห็นกัน แต่ระหว่างที่ชีวิตยังอยู่ การนั้นทำปฐมัตถ์อย่างดีที่สุด

บุคคลใดเข้าถึงจุดนี้ได้ก่อนที่ชีวิตตัวเองจะถึงที่สุด
จุดจบ บ่มบ่มคือมีผลโดยแท้ ถึงสมมติได้ว่า ความสุขของ
มนุษย์ทุกคนจะมีอยู่เพียงแค่นี้.

๑ มีนาคม ๒๕๔๑